

d'autocontrolar-se? Què pensa -si pensa alguna cosa- quan, al final, Pilar i les seves amigues s'enduen les coses d'ella de casa seva? A base de plans de conjunt, amb els personatges i les seves vides omplint la imatge, la pel·lícula, senzillament, vol ajudar-nos a comprendre.

S'ha de parlar dels actors. El gran mèrit de Laia Marull i Luis Tosar -magnífics tots dos- és la seva capacitat per transmetre'ns la interioritat del drama, l'invisible patiment interior. Pilar no viu, al llarg d'aquest retall de la seva història, ni un sol instant de tranquil·litat. La interpretació de Laia Marull ens comunica la tensió que la corseca en tot moment. És la por que potser no l'ha deixada marxar i que l'adverteix sempre que, quan no passa res, és que alguna cosa és a punt de passar. La cara de Luis Tosar, a l'última seqüència del film, la d'un home també derrotat, sintetitza la seva matisada interpretació d'un personatge gris i sense matisos.

Te doy mis ojos és una pel·lícula valenta, que pren partit, però que, sobretot, s'acosta al problema amb l'admirable intenció d'entendre' una mica més que abans. I és una dona qui l'ha dirigida, una dona capaç de presentar-nos un personatge masculí patètic però humà. I aquest esforç és d'agraciar.

CINEMA

Cinema i rebel·lia

Sergi Rubió Soler

"Sento que estic prenent apunts per quan hagi de viure la vida de veritat". Amb aquesta expressió arrencava la conversa Jesse (Ethan Hawke) amb Celine (Julie Delpy), a *Antes de amanecer*. I és que el procés de nen a home, cadascú l'ha afrontat amb les eines que comptava en el seu entorn. Època de transició, però també època d'idealismes i somnis, marcats per la força de la voluntat de canviar el camí que t'havien traçat.

Aquí un recorregut per les pel·lícules que han retratat alguns dels rebels més representatius de cada dècada, i d'altres que, per la química dels seus actors protagonistes, estan a la memòria de molts amants del cinema.

Rebelde sin causa (1955, Nicholas Ray)

Abans que quatre joves de Liverpool canviessin la nostra manera de pentinar-nos i de pensar, els joves vestien amb caçadores cuir, lluïen els seus tupés, i les cançons de l'Elvis, a les ràdios dels cotxes als auto-cinemes, omplien de màgia es nits de les parelles adolescents.

Amb aquesta intensitat, passaven el seu esbarjo els joves de qualsevol poble americà en aquest any, i també al poble on transcorre aquesta història, les vides de tres ànimes solitàries i incompreses que conflueixen en una nit a una comissaria: Jim Stark (James Dean), noi associable i solitari en conflicte amb els seus pares i amb el seu entorn, enxampat per emborratxar-se, Judy (Natalie Wood), una noia localitzada en el seu intent de fugir de casa, probablement per cridar l'atenció/afecte dels seus pares, i Platón (Sal Mineo), un noi solitari, amb la repressió d'exterioritzar la seva homosexualitat, i de tendències homicides, que l'únic afecte que li arriba dels seus pares és el seu txec setmanal.

Una preciosa pel·lícula, centrada en la solitud de l'adolescent incomprès i aïllat de la societat, degut al seu desenvolupament en un ambient propens al trauma emocional, per l'absorció de complexos i pors alienes, les quals s'intenten expulsar mitjançant l'ús de la violència i l'abandonament.

La falta d'indulgència generacional, que provoca una angoixa vital, s'espera superar amb la recerca de l'afecte i complicitat en figures externes a l'entorn familiar, fins arribar a idolatrar-les.

La manca d'afecte dels tres personatges, i l'apatia dels seus progenitors, faran d'un vell casalot abandonat, un palau nocturn d'identificació i unió dels tres joves.

West Side Story (1961, Robert Wise & Jerome Robbins)

Adaptació moderna de "Romeo i Julieta", del guionista que mai no morirà, Shakespeare, ambientada al West Side de Manhattan, i que atorga el paper dels nous Montesco i Capuleto, respectivament, a dues bandes juvenils enfrontades, els portoriquenys *sharks* i els fills d'immigrants irlandesos *jets*.

Maria (Natalie Wood) i Tony (Richard Beymer), els dos enamorats, procedents cadascú d'una de les dues bandes, esdevindran els màrtirs d'aquest odi mutu d'ambdós grups, un odi que no té com a autèntica justificació la banda contrària, si no que, en el fons, tots aquests joves lluiten contra una societat que els ha obli-

dat i girat l'esquena, en un cas per ser considerats estrangers indesitjables en un país que, en teoria, és el paradigma de la llibertat i la tolerància i, en l'altre, per ser fills d'una societat decrepita i decadent, també estrangera en el seu dia, d'uns pares enfonsats entre l'alcohol, les drogues i la depressió d'unes famílies desfetes, a les quals el somni americà ha acabat per abandonar. Les víctimes d'aquest fet, uns joves desorientats que busquen en el seu grup l'única sortida a la seva solitud, tractant de justificar, amb el seu odi les seves vides abandonades, la manca d'amor i comprensió d'uns adults que, de fet, mai no els han escoltat.

Però Maria i Tony són diferents. Ells troben en l'amor l'autèntic sentit a la seva existència, l'esperança en un demà que els allunyi de l'entorn d'odi que els envolta, de l'error de no culpar a ningú de les seves pròpies desgràcies.

El indomable Will Hunting (1998, Gus Van Sant)

Will (Matt Damon) és un noi de vint anys que es refugia en la seva colla d'amics, amb els que li uneix les baralles amb altres bandes, i les nits de borratxera com a vàlvula d'oblit de la duresa i monotonia del seu treball diari, i de la indiferència dels seus progenitors. Un grup de nois que, provablement, no acabin sortint del seu barri, ni arribin als 30 o, en el millor dels casos, acabin maleint cada dia de la seva vida amb una feina dura i malpagada, tret que un do diví els doni la oportunitat de treure'ls d'aquest forat, com li passa al jove Will, amb el do innat de la genialitat, malgrat el seu gran conflicte intern de resistir-se a deixar-se ajudar a canviar el seu destí i, a l'hora, que el món no perdi un cervell privilegiat de més, una obligació de lluitar per fer-ho possible que sentirà Lambeau, un professor de Harvard, malgrat que li costi admetre no poder dormir a les nits des que ha sabut que existia aquest noi.

A més de Lambeau, jugaran un paper molt important, a empènyer-lo a aprofitar aquest talent, tres persones que l'estimen: el seu millor amic Chuckie (Ben Affleck), que, malgrat pertànyer a la mateixa banda que ell, és l'únic amb els dos dits de front suficients com per admetre que, si la resta fan la que feina que fan, és perquè no saben o no poden fer res més; la seva novia, Akylar (Minnie Driver), que li obra la porta de ser feliç amb ella, i el seu psicòleg, Sean McGuire (Robin Williams), qui acabarà esdevenint no només un gran amic, si no que li marcarà un abans i un després a la seva transició de nen a home: encarar i superar els fantasmes del passat, marcats per una infantesa de maltractes per part del seu padrastre, i poder veure l'esperança d'una vida d'èxit i amor.

JAUME CODINA i PONT
ADMINISTRADOR DE FINQUES

Concepció, 25, 1r. - 08202 SABADELL
Tels. 93 726 03 45 - 93 727 33 01

Galeria
EXPOSICIONS
OBRA PERMANENT

PASSEIG DE LA PLAÇA MAJOR, 27
08201 Sabadell • Telf./fax 93 727 37 94

Interiors
"tot un estil"

**MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ**
Sant Cugat, 11 - SABADELL